

Arrest

nr. 318 902 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2019 betreedt verzoeker, in het bezit van zijn paspoort voorzien van een door de Belgische overheden afgegeven visum lang verblijf met het oog op het volgen van hogere studies aan de Hogere Zeevaartschool, het Belgische grondgebied. Hij wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, die meermaals wordt verlengd.

1.2. Op 28 juli 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verdere verlenging van de machtiging tot verblijf als student. Dezelfde dag wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 7 maart 2023 met nummer 285 778 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

1.3. Op 20 december 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind geboren in 2022. Op 26 juni 2024 beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2023 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornamen: [D.T.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.12.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, zijnde [T.K.D.] (RR [...]), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: “§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. Betrokkene werd bij zijn inschrijving op 20.12.2023 inschreven op het adres [...]; de referentiepersoon is, samen met zijn moeder, woonachtig op het adres [...]. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aan tonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- 5 foto's*
- brief steunpunt Asiel en Migratie vzw dd. 12.12.2023*
- brief kinderopvang de Oogappel dd. 18.12.2023*
- 8 tal facturen van o.a. farmaline en amazon op naam van betrokkene*
- brief woonmaatschappij rivierenland dd. 12.12.2023*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene wel degelijk contact heeft met zijn minderjarig Belgische kind. Echter, wat de financiële band betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene een 8 tal facturen van o.a. farmaline en amazon voorlegt waaruit blijkt dat hij enkele babyartikelen zoals babyvoeding heeft aangekocht in de periode tussen januari 2022 en september 2022. Echter, hier dient opgemerkt te worden dat dit een beperkte periode aan financiële steun betreft. In hoeverre betrokkene heden financieel instaat voor zijn kind werd niet bewezen. Uit bijkomende informatie (meer bepaald, uit een raadpleging van de databank van de sociale zekerheid, Dolsis, blijkt dat betrokkene 1 dag tewerkgesteld is geweest via interim nl. 5.07.2021. In hoeverre betrokkene heden financieel kan instaan voor de zorg van zijn kind(eren) is dan ook onduidelijk.

Immers, het voorzien in bestaansmiddelen vormt een essentieel kenmerk van de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en een zeer jong kind. Bestaansmiddelen laten een ouder toe om de grondvoorwaarden van de affectieve relatie met het kind waar te maken, zoals het voorzien van veiligheid en onderdak, het voorzien in kledij, voeding en andere elementaire behoeften die de basis vormen van de affectieve relatie tussen ouder en kind. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene slechts één dag bestaansmiddelen heeft verworven en zelf geen bewijsstukken van eventuele alternatieve bestaansmiddelen voorlegt, is de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Het welzijn van het kind komt niet in het gedrang, aangezien het kind eveneens bij moeder inwoont, uit niets kan blijken dat zij er niet toe in staat zou zijn om de zorg van het kind – desgevallend tijdelijk – geheel op zich te nemen. De aanwezigheid van de moeder waarborgt ook het verblijfsrecht van het kind, in de omstandigheid van

fysieke afwezigheid van de vader. Dat deze nieuwe situatie de nodige aanpassing en uitdaging met zich meebrengt laat geen twijfel. Echter, de Dienst Vreemdelingenzaken acht het risico op het verstoren van het socio-emotionele evenwicht van het kind door de – desgevallend tijdelijke - afwezigheid van de vader als klein net door de beschermende factor van aanwezigheid van de moeder.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen van een financiële band, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 40ter, § 2 eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1 .De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de aangevraagde verblijfsmachtiging al s volgt luidt :

[...]

Aangezien de aangevochten beslissing, foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2 .Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten allé administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

Art 40 ter, § 2, le lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat vader of moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, dwz :

- deze bepaling waarborgt het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26.9.2016. nrl21/2013, B.54.1) ;

- ook de RVS oordeelde dat de in art 40 ter der VrWet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op bescherming van het gezins en familieleden van een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Unie, zodat art 40 ter van de VrWet conform is aan art 8 EVRM (RVS 26.6.2015,nr 231.772) ;

- vader of moeder, derdelander, heeft met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van art 8 EVRM ontwikkeld ; een andere interpretatie is niet mogelijk ;
 Art 8 van het EVRM houdt in dat het privé en gezinsleven van ouders en minderjarige kinderen dient beschermd te worden ;
 Dat deze redenering evenzeer van toepassing is wanneer stiefbroers en stiefzussen deel uitmaken van dezelfde gezinscel van kinderen en ouders ;
 Door in art 40ter VwWet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26.6.2016, nr 121/2013, B.54.2)
 Derhalve kan DVZ geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door art 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen ;
 - Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28.11.1996, Ahmut/Nederland, § 60 ; EHRM 2.11.2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94) ;
 In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven ; het is daarbij niet noodzakelijk dat een kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm wordt geboren ;
 om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk ; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbande n te creëren (EHRM 8.1.2009, Joseph Grant/verenigd Koninkrijk, § 30) ;
 - derhalve wordt het gezinsleven tussen ouders en diens minderjarig kind vermoed ;

3 .Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 26.6.2024, betekend op 10.7.2024, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak ;

Dat deze nochtans voldoende uiteengezet werden door verzoeker in de 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald in huidig beroepsverzoekschrift ;

Een standvastige en onafgebroken relatie van 5 jaren tussen verzoeker en zijn partner, niet samenwonend om de reden hoger uitgelegd, waaruit 2 gemeenschappelijke minderjarige kinderen geboren werden, dewelke verzoeker bijna dagelijks verzorgt en mee opvoedt getuigt op het feit dat de partner quasi voltijds buitenshuis uit werken gaat als zorgkundige (knelpuntberoep) ;

de geboorte van de kinderen en erkenning door de vader wordt bewezen (stuk 8), de relatie wordt bewezen door de foto's (stuk 10), de opvang (stuk 6), de huisbaas van de partner van verzoeker (stuk 4) en het steunpunt Asiel en Migratie Mechelen (stuk 5), alien documenten door verzoeker neergelegd bij de aanvraag tot gezinshereniging ;

deze bewijzen bevestigen en versterken het vermoeden van het bestaan van een gezinsleven ;

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoeker het verblijfsrecht te ontnemen ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ allé feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

Deze gezinscel is dan ook voldoende om de bescherming van art 8 EVRM te genieten, zodat allé bezwaren van DVZ hierdoor weerlegd worden ;

Indien DVZ zich van de ernst van de gecompliceerde toestand van verzoeker wou vergewissen, dan had zij verzoeker kunnen uitnodigen voor een gesprek in haar kantoren door de ambtenaar ;

Doch zulks heeft tot op heden niet plaatsgegrepen heeft ;

Had DVZ bijkomende info gewenst. dan had zij verzoeker om bijkomende uitleg kunnen vragen (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticulous en gedetailleerd onderzoek ;

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kermis van zaken standpunt in te nemen (efr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014. pp72/77) ;

Het wel erg lichtzinnige optreden van DVZ door geen contact op te nemen met de gemeente voorafgaand het nemen van een beslissing en onmiddellijk een weigeringsbeslissing uit te spreken , staat in schril contrast met de diverse documenten van verzoeker ;

Nogmaals had DVZ meer info gewenst van verzoeker had zij deze kunnen vragen of eventueel een bijkomend onderzoek gelasten zoals hoger uiteen gezet, quod non ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen, zoals in casu ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

2.2

Doordat DVZ op kennelijk onredelijke wijze een invulling geeft aan art 40ter §2,le lid 2° van de Vr Wet door te oordelen dat er inzake geen sprake is van aangetoonde affectieve en of financiële banden ;

Door in art 40ter VrWet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden. houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26.6.2016. nr 121/2013, B.54.2) ;

Derhalve kan DVZ geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door art 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen ;

Het feit dat art 40ter,§2,le lid niet in vaste criteria voorziet mbt de voorwaarde van 'het vergezellen van' of 'het zich voegen bij', doet hieraan geen afbreuk ;

Ook het feit dat DVZ over een zeker appreciatiemarge beschikt, doet hieraan geen afbreuk ;

DVZ bevestigt vooreerst in de bestreden beslissing dat er wel degelijk contacten zijn tussen verzoeker en zijn zoon : dit feit op zich was en is voldoende om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen ;

het feit dat verzoeker niet samenwoont met zijn partner en kinderen doet niets terzake en is geen voorwaarde voorzien in de wet ;

evenmin als het beschikken over financiële middelen : het is totaal zinloos te lezen in de motivering van DVZ dat gezien verzoeker slechts 1 dag zou gewerkt hebben, hij daarom niet in staat zou zijn financieel bij te dragen in de opvoeding der kinderen ;

Verzoeker werkt nog niet gezien hij momenteel geen verblijfsvergunning heeft ; van zodra deze afgeleverd wordt, neemt hij onmiddellijk allé kansen aan dewelke hem zullen geboden worden ;

verzoeker volgde in de afgelopen jaren wel opleidingen dewelke hem in staat zullen stellen snel zijn plaats op de arbeidsmarkt in te nemen (stuk 9) ;

Door te stellen dat "Bij gebreke aan voldoende bewijzen van een financiële band het verblijfsrecht cfr art 40 ter §2,le lid, 2° aan verzoeker niet kan toegekend worden", geeft DVZ op een kennelijk onredelijke wijze invulling art art 40ter §2,le lid,2° der Vr Wet (cfr RVV 15.12.2023, nr 298 822);

De formele motiveringsplicht werd geschonden:

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een ontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfs-vergunning . De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997); In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing, zonder rekening te houden met allé gebeurtenissen dewelke verzoeker getroffen hebben (cfr de feiten hogervermeld); DVZ heeft een hoogst onmenselijke beslissing genomen door verzoekers' verblijfsaanvraag te weigeren; Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en onnauwkeurige individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006) Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard. DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (ni de leeftijd, de taal, haar hoedanigheid, haar gezins en privéleven, ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Zoals verzoeker aanstipt, impliceert het begrip afdoende dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt: "[...]."

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.)

Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de

Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan verweerder, ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing is eerst en vooral geen verwijderingsbeslissing en bevat geen verwijderings-maatregelen, waardoor het gezinsleven niet in het gedrang komt.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november

2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlan/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

Zoals reeds werd opgemerkt, is het de wil van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren. Derhalve dient verweerder de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8. In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder, in overstemming met de voormelde rechtspraak, een samenwoning tussen ouder en kind niet per definitie vereist opdat sprake is van

de door artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en bijgevolg door artikel 8 van het EVRM vereiste band tussen ouder en kind.

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat verweerder in casu vereist dat er zowel een affectieve als een financiële band wordt aangetoond.

Het EHRM vereist algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

Verzoeker voegde volgende stukken bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf:

- 5 foto's
- brief steunpunt Asiel en Migratie vzw dd. 12.12.2023
- brief kinderopvang de Oogappel dd. 18.12.2023
- 8 tal facturen van o.a. farmaline en amazon op naam van betrokkene
- brief woonmaatschappij rivierenland dd. 12.12.2023

Wat betreft de financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker "een 8 tal facturen van o.a. farmaline en amazon voorlegt waaruit blijkt dat hij enkele babyartikelen zoals babyvoeding heeft aangekocht in de periode tussen januari 2022 en september 2022. Echter, hier dient opgemerkt te worden dat dit een beperkte periode aan financiële steun betreft."

In hoeverre betrokkene heden financieel instaat voor zijn kind werd niet bewezen. Uit bijkomende informatie (meer bepaald, uit een raadpleging van de databank van de sociale zekerheid, Dolsis, blijkt dat verzoeker 1 dag tewerkgesteld is geweest via interim nl. 5.07.2021. In hoeverre verzoeker heden financieel kan instaan voor de zorg van zijn kind(eren) is dan ook onduidelijk.

Verzoeker woont niet samen met het minderjarig kind, het is dus niet duidelijk voor de gemachtigde dat verzoeker effectief instaat voor de zorg van het kind. Daar waar verzoeker verwijst naar het schrijven van de verhuurmaatschappij dat het maximum aantal bewoners voor dat adres is bereikt, is geen reden om niet ergens anders op de privé markt een grotere woning te huren.

Daar waar verzoeker aanhaalt dat hij geen verblijfsstatuut heeft en hij geen recht heeft om te werken, kan de verwerende partij verwijzen naar de verbintenis tot tenlastenemingen tijdens zijn studies in België.

Verzoeker had tijdens zijn studies voldoende bestaansmiddelen kunnen aantonen, hij zou zijn garant opnieuw kunnen aanspreken om hem financieel te steunen zodat hij financieel kan instaan voor zijn kleine. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aanhaalt dat gemachtigde hem voor een gesprek zou moeten hebben uitgenodigd, kan de verwerende partij meedelen dat de verzoeker een aanvraag heeft ingediend waarbij hij de mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige elementen aan zijn dossier toe te voegen.

In de bestreden beslissing antwoordt de gemachtigde op zijn aanvraag.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schraken."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoek-schrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Verzoeker vroeg de gezinshereniging als ouder van een minderjarig Belgisch kind en dit op grond van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

In deze wetsbepaling kunnen geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en van ouderschap van een Belgisch minderjarig kind en van het vervoegen of vergezellen van dit kind.

2.6. Uit de relevante parlementaire werken blijkt dat de wetgever met (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) (*Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09) oordeelde het HvJ dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof legt in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 ook de link met de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, door te stellen als volgt: *“Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).”* (overweging B.59.6). Zoals het Grondwettelijk Hof verder in voormeld arrest en zijn arrest van dezelfde datum met nr. 123/2013 stelt, wordt beoogd *“het recht op gezinsleven van het kerngezin”* te waarborgen (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1. en nr. 132/2013, B.7.2.). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat dit artikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen dan dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan verweerder, ook al voorziet (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het *“vergezellen van”* of *“het zich voegen bij”* en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brief-wisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’*, noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Zoals reeds werd opgemerkt, is het de wil van de wetgever om middels de voorwaarden van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren. Derhalve dient verweerder de voorwaarde van het vergezellen of vervoegen van de minderjarige Belg in te vullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

2.8. Verweerder stelt in de bestreden beslissing allereerst vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind, om vervolgens de door verzoeker aangebrachte stukken om de affectieve en financiële banden met zijn kind aan te tonen te beoordelen. Verweerder betwist niet dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind. Hij weigert de gezinshereniging omdat de financiële band onvoldoende wordt aangetoond. Hij wijst erop dat verzoeker een achttal facturen van online winkels heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij tussen januari 2022 en september 2022 babyartikelen heeft aangekocht. Hij stelt echter dat het gaat om een beperkte periode aan financiële steun en dat er niet kan worden afgeleid in hoeverre verzoeker op heden financieel instaat voor zijn kind. Hij wijst op een raadpleging van de databank Dolsis om te stellen dat verzoeker maar één dag is tewerkgesteld geweest en stelt dat het onduidelijk is in hoeverre verzoeker financieel kan instaan voor de zorg van zijn kind. Hij betoogt dat het voorzien in bestaansmiddelen een essentieel kenmerk vormt van de afhankelijkheidsrelatie tussen een ouder en een jong kind. Omdat er onvoldoende bewijs van bestaansmiddelen voorligt, is de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind volgens verweerder onvoldoende aangetoond. Hij is van oordeel dat het welzijn van het kind niet in gevaar komt, omdat niet blijkt dat de moeder van het kind niet alleen zou kunnen instaan voor de gehele zorg.

2.9. De Raad herhaalt dat in de toepasselijke wetsbepaling zoals deze gold bij het nemen van de bestreden beslissing geen andere voorwaarden kunnen worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en van ouderschap van een Belgisch minderjarig kind en van het vervoegen of vergezellen van dit kind. Zoals ook eerder gesteld, kan de bij (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder het minderjarig Belgisch kind vergezelt of zich bij hem voegt, niet anders worden begrepen dan dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM moet hebben ontwikkeld.

Verweerder betwist niet dat er een standvastige affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind. Hij erkent dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn minderjarig kind en betwist in zijn beslissing de gegevens in de voorliggende stukken niet dat verzoeker zijn kind op regelmatige basis komt ophalen in de kinderopvang en mee zorgt voor zijn kind, alsook dat de enige reden waarom verzoeker niet inwoont bij zijn partner en kinderen erin bestaat dat de sociale verhuurmaatschappij hiervoor momenteel geen toestemming geeft.

Door in casu te vereisen dat verzoeker voldoende bewijs van eigen bestaansmiddelen voorlegt, gaat verweerder in tegen hetgeen wordt bepaald in (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de

Vreemdelingenwet. Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat verweerder de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke wijze invulling heeft gegeven door louter omwille van het ontbreken van een bewijs van eigen bestaans-middelen de bijzondere band van afhankelijkheid tussen een ouder en zijn kind en het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in twijfel te trekken. De beoordeling van verweerder dat voor een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of nog voor een werkelijke afhankelijkheids- of zorgrelatie met een kind stevast zou zijn vereist dat de betrokken ouder beschikt over eigen inkomsten of bestaansmiddelen om mee de financiële lasten te dragen kan niet worden bijgetreden, en vindt alleszins geen steun in de rechtspraak van het EHRM. De nodige bestaans-middelen voor het gezin kunnen ook worden voorzien door de andere ouder, zonder dat dit afbreuk hoeft te doen aan een afhankelijkheids- en zorgrelatie die bestaat tussen een jong kind en zijn beide ouders.

2.10. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

2.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 van het EVRM, wordt bijgevolg aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen niet verder te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS